

PATERIC

POSTUL

Un frate l-a întrebat pe un bătrân: „Voiesc să postesc”.

Iar bătrânul i-a zis: „Sfântul Prooroc Isaia spune că, de vei încovoia grumazul tău ca pe un lanț și ca pe un belciug, nici așa nu se va chema primit postul tău. Ci mai vârtos stăpânește-ți limba și gândurile cele rele”.

FAPTA

Zis-a Avva Isidor: „Viața fără cuvânt mai mult folosește decât cuvântul fără viață. Căci viața chiar și în tăcere folosește. Cuvântul chiar și

strigând supără. Dar dacă și cuvântul și viața se vor întâlni, fac o icoană a toată înțelepciunea”.

LUMEA

A mai întrebat iarăși pe bătrân: „Ce este lumea?”.

Iar bătrânul i-a răspuns: „Lumea este a lucra peste fire și a-ți împlini poftele trupului tău și a te griji mai mult de trup decât de suflet, a-ți petrece viața ta ostenindu-te mai mult pentru cele trupesti decât pentru cele sufletești și mai mult pentru agoniseala trupestă decât pentru cea sufletească. Aceasta este lumea, fiule”.

Sursa: Patericul Egiptean

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 25 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Buna Vestire
Mărti 26 martie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 30 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 31 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 1, 10-14; 2, 1-3; 7, 26-28; 8, 1-2; Ev. Marcu 2, 1-12; Ev. Ioan 10, 9-16; glas 2, voscr. 10 → Duminica a 2-a din Post (a Sf. Grigorie Palama)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

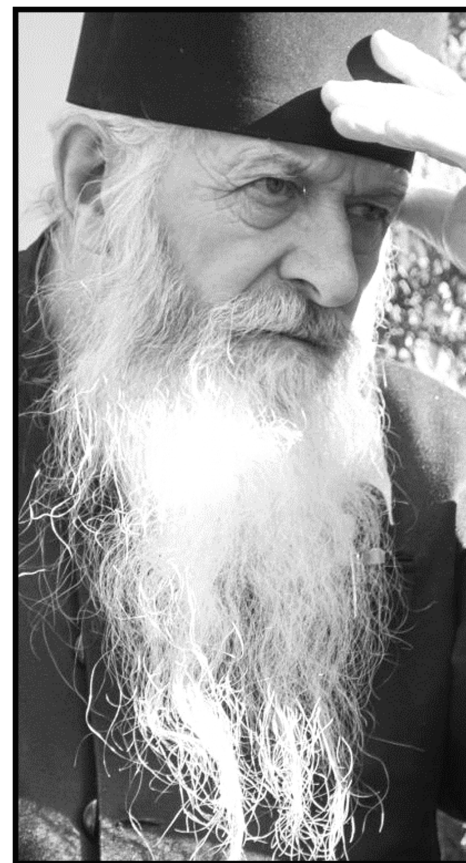

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine, că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită și sărăcie duhovnicească, ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.” –Sfântul Andrei Criteanul (Canonul cel Mare)

Nr. 532 / 24 martie 2024

DUMNEZEUL MEU, AM PĂCATE PÂNĂ PESTE CAP!

Unii creștini nu înțeleg nimic, ca și cum nu s-ar fi spovedit niciodată, ca și cum ar fi orbi! Dacă pentru un lucru mărunț, propriul eu se manifestă așa, ce haos este înlăuntrul lor, ce întuneric, ce trufie, ce voie egoistă!

Să spunem că ai greșit și te întrebi: „De ce am făcut aceasta?”. Sau ai spus o prostie și te întrebi: „De ce am spus-o?”. Sau ai zâmbit ironic și te întrebi: „De ce?”. Nu trebuie să te întrebi de ce ai zâmbit, trebuie să te întrebi de ce ai zâmbit ironic!? De unde vine această stare? Dacă prin această fereștrică pătrunzi înlăuntrul sufletului tău, să te întrebi ce vei găsi acolo!?

Cineva, în aceste zile, a venit să se mărturisească și aproape nu a spus nimic. Mi-a făcut impresia că spune: „Nu găsesc nimic să vă spun!”. De altfel, nu este singurul. Bine, i-am zis, ai fi putut să vii și să spui: „Părinte, din

PĂRINTELE
SIMEON KRAIOPOULOS

1925 - 2015

nefericire, în intervalul acesta, de la ultima spovedanie, nu am fost așa cum mă vrea Hristos. Am fost al meu și am făcut voia mea! Așa cum am luat seama și cât pot eu să înțeleg, de câte ori am deschis gura am spus numai lucruri pe care nu trebuia să le spun, mi-au scăpat cuvinte care nu se cuveneau, iar felul în care am vorbit a fost reprobabil. Am păcătuit și când am vorbit și când am luat o poziție sau alta cu gândul sau cu inima. Am păcătuit, deși n-am avut de gând să o fac! De ce mi-a venit gândul acela?"

Cugetul este adânc, are rădăcini, îl are înlăuntru pe omul cel vechi, voința proprie, și nu-L lasă pe Hristos să-l elibereze. Oare, când va veni Hristos, va lăsa lucrurile așa?

Omul nu se vede pe sine așa și mă tem că spovedania va ajunge acolo unde era înainte cu câțiva ani. Aproape toți creștinii, cu mici excepții, îl așteptau pe preot să le facă o rugăciune de iertare, ca să se împărtășească. Aveau impresia că sunt în regulă. Unii mai tineri au înțeles aceasta și au luat atitudine. Au început să se îndemne să vină la Mărturisire. Așadar, când Spovedania se face în mod greșit, când nu are rod, când nu creează omului dispoziția de schimbare, când nu reușește să vadă prin intermediul anumitor manifestări păcătoase rădăcina păcatului, spovedania devine o obișnuință. Ajunge să spună: „Să spun mereu aceleași lucruri?”. Nu pare să aibă interesul să spună mereu același lucru și ajungem să facem doar o rugăciune. Dumnezeu să ne păzească de aceasta! Se întâmplă aceasta pentru că omul vede prin prisma

obișnuinței sale, care este îndumnezeirea propriului eu. Și dacă eul lui nu are probleme, toate sunt bune. De aceea și mărturisirea a ajuns să fie o înșiruire a problemelor. Dacă sufletul nostru are probleme, se chinuiește. Mergem să ne mărturisim, să ne rugăm, să cerem de la Dumnezeu ajutor. Dacă suntem în rânduială, nu avem nimic de spus.

Dacă privești problema altfel, te întrebi: „De vreme ce sunt creștin, trebuia ca înlăuntru meu să viețuiască Hristos. Dacă Hristos Se sălășluia în mine, trebuia să iubesc ca El, să mă smeresc asemenea Lui, să mă rog ca El, să grăiesc, să mă port, să mă jertfesc precum Hristos!”. Să afli în viața ta ceva care să se asemene cu viața lui Hristos și apoi să vezi dacă vei mai spune: „Nu am nimic să mărturisesc, nu simt nimic!” sau „Ce să spun!?”

Frații mei, dezamăgiți de noi înșine, să spunem: „Dumnezeul meu, am păcate până peste cap! Chipurile mă îngrijesc de mine, dar nu am făcut nimic bun!”. Dezamăgiți și sătui de noi înșine, să ne încredințăm lui Hristos la modul absolut. Abia atunci Dumnezeu ne va lumina să vedem, să simțim păcatele noastre și ne va ierta, ne va curăți.

Sursa: **Arhimandrit Simeon Kraiopoulos**, *Adame, unde ești? Despre pocăință*, Editura Bizantină, București, 2008

C A T E H I S M

CONȚINUTUL ȘI SENSUL ICOANEI ORTODOXE

Arta creștină a ridicat alte probleme și anume să înfățișeze caracterul de rugăciune, de jertfă, mila, aspirația către Dumnezeu, meditația despre împărăția lui Dumnezeu – nevăzutul să-l facă văzut. Toate acestea au dat naștere unor forme aparte de reprezentare și simbolismului lor.

Icoana are scopul de a ne ajuta să ne concentrăm în timpul rugăciunii – ea nu trebuie să conțină nimic în plus, care să distragă atenția de la însuși chipul reprezentat, de la ideea duhovnicească, de la sensul biblic sau evenimentul bisericesc.

Ea ne ajută să păstrăm starea de rugăciune, să ne ridicăm cu mintea la Chipul cel dumnezeiesc, „căci noi ne închinăm nu chipului pictat, ci, prin rugăciune, ne înălțăm cu mintea la Chipul cel dumnezeiesc”, ne învață Sfântul Vasile cel Mare. Această idee o întâlnim și la Cuviosul Ioan Damaschin și alți părinți și nevoitori ai Bisericii. Caracterul neobișnuit al culorilor, abundența aurului, perspectiva inversă, care ne îndeamnă să ne deschidem sufletul în fața veșniciei – toate acestea ne ridică de la pământesc la ceresc.

În vechime, icoanele erau pictate numai însoțite de rugăciune și de post, cu binecuvântarea bătrânilor care aveau o viață îmbunătățită și sub

îndrumarea lor. Există o rânduială de sfințire a icoanelor. Ele se sfințesc și de la rugăciunile oamenilor, de aceea uneori auzim cum se spune despre o icoană că este „rugătoare”. Rugăciunea înaintea unei icoane făcătoare de minuni are o putere mare.

Abundența detaliilor împrăstie atenția, iar realitatea dură și genul reprezentării ne coboară spre o viață pământească, transformă icoana într-un tablou. Noi recunoaștem și imaginile frumoase ale evenimentelor evanghelice și portretele sfinților; ele sunt chiar necesare pentru o predică rațională, dar de puține ori ne ajută să ne concentrăm la rugăciune. [...]

Cunoaștem din propria noastră experiență și din cea a poporului că: „cinstirea chipului se ridică la cinstirea lui Dumnezeu”.

Le vom vorbi copiilor mici despre conținutul și sensul icoanei ortodoxe, iar ei vor învăța să vadă frumusețea icoanelor, să simtă sfințenia lor, să vadă în ele un ajutor în nevoia rugăciunii. Copiii au nevoie în primul rând de ajutorul icoanelor pentru a săvârși rugăciunea. [...]

Copiii mai mari le vom prezenta icoana ca pe o rugăciune, ei se vor familiariza cu simbolistica ei și cu soarta celor mai renumite icoane făcătoare de minuni, care se păstrează nu doar în biserici și muzee, ci și în casele multor credincioși. De ele, în chip minunat, se leagă soarta unor generații întregi. Aceste informații trebuie transmise din generație în generație.

Sursa: **Pr. Prof. Gleb Kaleda**, *Biserica din casă*, Editura Sophia, București, 2006